

«Ο ΑΡΓΟΣ
ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,,
Θ. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΥ - Γ. Ι. Θ. ΤΑΜΒΑΚΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
43 - ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ - 43
Στοά Ὀρφανίδου 4

«L' ARGUS ¹
DE LA PRESSE D'ORIENT.,
TH. CALOGERIKOS - G. TAMBACOPoulos
ATHÈNES
43 - RUE DU STADE - 43
Passage Orfanidès 4

IMPRIMÉ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Κυρίως
Κυβερν. Ανδρεΐδων.
Βεβίγιον Βενδοχείων.
Ευλαστός

πάντα αὐτὰ ἐγράφον ἄλλοι γράφει...
 Μόνον τὸ ὄνομα τοῦ σατυρικοῦ δὲν δὴ
 ἠμποροῦσε γὰρ νικησιαστικῶς. Αἰεὶ κινεῖται
 ἀπὸ τοὺς συγγραφεῖς μᾶλλον γὰρ φέρει πλε
 ον ὅσον τὸν Ροῖδην.

Τὸ πνεῦμά του, τῶντι, διαφέρει ἰσὺν
 ποῦδ ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ ὀνομάζοντος σήμερον
 π ν ε ὄ μ α, ὥστε, μὴ τὴν ἀλήθειαν δὲ
 ἐκεῖνο δὴ ἐχρεώζετε ἄλλο ὄνομα. Εἶνε
 καλὴ ἡ ἐκκαίρια διὰ τὰ ὄφισσεν τὴν ἀπὲ
 ραντοῦ αὐτὴν διαφορὰν. Καὶ πρὸς τοῦτο
 δὴ μεταχειρισθῶμεν τὴν παραποσίωσιν τὴν
 ὅποιαν μετεχειρισθῆ καὶ ὁ Ροῖδης ἀμυνό
 μενος ἐναντίον ἐκεῖνον, οἱ ὅποιοι τὸν ὀ
 νόμαζαν μὲ κάποιαν περιφρόνησιν ε ὄ φ ν
 ο λ ὄ γ ο ν. «Οἱ φράγχοι ἰπλοῖται—λέγει,
 —ἐκροῦσαν κατὰ τοὺς ἀγῶνας τὴν σιδη
 ρὰν αὐτῶν πανοπλίαν ἐπὶ γλαυκῶδα μεταστ
 ῆν, τῆς ὅποιας οἱ κροσοὶ καὶ τὰ ποικίλα
 χρώματα ἔτερον τοὺς ὀφθαλμούς των θεα
 τῶν. Τέλειος δὲ ἀγωνιστῆς ἐνομίζετο ὁ
 ἐπιδεικνύων ἐπὶ τὸν βαρὺν θώρακα τοσαύ
 τὴν ἐκκαίριαν καὶ χάριν, ὥστε ἀντὶ σι
 δήρου, ἐφαίνετο μέταξαν μόνον ἐνδεδυμέ
 νος.»

Αὐτὸς ἀκριβῶς εἶνε ὁ Ροῖδης. Πάνο
 πλος ἀπὸ μέσα, σκεπάζει τὸν βαρὺν του
 θώρακα μὲ μίαν λαμπρόχρωμον, δυσοανο
 φθρον καὶ κινδυνόφθρον κάποιε σιολῆν. Οἱ
 ἄλλοι, οἱ συνήθως εὐφρολόγοι, μὲ τὴν με
 ταστῆν σιολῆν,—καὶ αὐτὴν ὄχι ἰσὺν κομ
 ψὴν πάντοτε,—καλύπτουν ἀπλῶς τὴν γυ
 μνάτιά των. Ὁ Ροῖδης ἔχει πνεῦμα καὶ
 τὸ χρησιμοποιεῖ διὰ τὰ ἐμφράξῃ κεντρά,
 ζῶσιν, εὐμορφᾶ, τὴν ἰδέαν του. Οἱ ἄλλοι
 ἔχουν πνεῦμα, ἀλλὰ διὰ τὰ κἀμῶν μόνον
 πνεῦμα. Μὲ ἄλλους λόγους, τὸ πνεῦμα τοῦ
 Ροῖδου εἶνε βαδὸ ἔχει νόημα. Τὸ πνεῦμα
 τῶν ἄλλων, τῶν κοινῶν εὐφρολόγων, εἶ
 νε κενόν. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ροῖδου ἰσχυρο
 σκεῖ τὴν λογικὴν του καὶ τὴν σοφίαν
 του. Τὸ πνεῦμα τῶν ἄλλων, ἀχαλίνωτον,
 τοὺς παρασύρει τὰ λέγον ἀνοησίας.

Μία γαλλικὴ παροιμία λέγει, ὅτι ὁ εὐ
 τυχότερος τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁποιος ἔ
 χει πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ ὁ δυστυχότερος ἔ
 ποιος δὲν ἔχει παρὰ μόνον πνεῦμα. Ἀλή
 θεια, ἡ πλεὺν ἀειολύτηρον ἀπὸ τῶν ἀνθρώ
 πων, ὁ ὅποιος διὰ τὰ κἀμῶν ἔρα εὐμορφῶν
 κ α λ α μ π ο ὄ ρ ι, διὰ τὴν ἰακῶν τὰ εἰρη
 ἄλλο ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ φρασεῖ. Καὶ τέτοιον
 εἶνε οἱ κοινὸι εὐφρολόγοι. Γράφοντες ἡ
 ὀμιλοῦντες, ἀραδιῶσαν ἐξαναδῶδες καὶ κα
 λημποσία. Καὶ ὄχι βγῆ. Μὰ σωστὸ, μὰ
 σιχαδὸ, μὰ σὺμφωνοὶ μὲ τὴν πεποιθῆσιν
 των, μὰ ἀντίθετον, τοὺς εἶνε ἐπιτελῶς ἀ
 διάφορον. Καὶ τὰς περισσότερας φορές ὀ
 μιλοῦν ἡ γράφον, χωρὶς γὰρ ἔχουν τὰ ποῦν
 τίποτε ἀπολύτως. Τὸ πνεῦμα διὰ τὸ πνεῦ
 μα, ὅπως ἔλεγε μίαν φορὰν ἡ τέχνη διὰ
 τὴν τέχνην.

Ἀλλὰ τέτοιον πνεῦμα δὲν εἶνε πλεον πνεῦ
 μα. Κατατῆ ἡ ἐσχάτη βλαβεία. Αὐτὴ λοι
 πὸν εἶνε ἡ μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ τοῦ
 Ροῖδου καὶ τῶν περισσεύοντων ἀπὸ τοὺς
 σήμερον εὐφρολόγους, κομμογράφους ἢ
 εὐθυμογράφους. Εἶνε κοινὸι καὶ ἀμαθεῖς
 ἄνθρωποι, γυμνοὶ ἀπὸ μέσα, οἱ ὅποιοι κα
 τατῆρονται τὰ θαυμάσιον τοὺς κεχρηαι
 σως μὲ ποικιλῆματα. Ὁ Ροῖδης ἦτο ἔ
 νος ἀληθινὸ ἐξυπνος καὶ σοφὸς ἄνθρω
 πος, ὁ ὅποιος μετεχειρίζετο ποικιλῆμα
 τα, διὰ τὰ ἐξουσιᾶ τὴν προσοχὴν τῶν πλε
 ον ἀδιαφόρων.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄρ. Στελέχ. 5468. Ἀδξ. ἀρ. 80
 ΕΤΟΣ ΙΑΡΤΕΡΕΣ 1911

**“Ο” ΑΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ
 ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,**

Τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι ἰδρυθὲν γραφεῖον
 ἀντιπροσωπειῶν τοῦ Τύπου.
 ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΜΗΜΑ ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ (COUPURES)

Ἀπόσπασμα **ΕΦΗΜΕΡΙΣ,**
 Χρονολογία **27 JAN 1914**
 Ὑπογραφή.....
 Σελίς **1** Στήλη **1**

**ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ
 ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΡΟΪΔΟΥ**

Μὲ τὸν τίτλον αὐτὸν ἐξεδόθη ὁ Ζ' τό
 μος τῶν Ἀπάντων τοῦ Ροῖδου, εἰς τὴν Λο
 γοτεχνικὴν Βιβλιοθήκην Φεξῆ, ἐπιμελεία
 τῶν κ.κ. Α. Πετροκοκκίνου καὶ Α.Μ.
 Ἀνδραδάου. Μὲ τὰς πολιτικὰς καὶ διπλο
 ματικὰς μελέτας τοῦ πολιορκητοῦ συγγρα
 φέως ἐν ἀρχῇ, μὲ τὰς ἀποσπάσματα τοῦ Ἀ
 νδραδάου τῶν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ εἰς τὸ τέλος
 μὲ τὰς ἀνεκδοτοὺς σκέψεις ἀπὸ τοῦ Ἀν
 δραδάου, τὸ βιβλίον τοῦτο εἶνε ἀπὸ τὰ
 πλέον ἐνδιαφέροντα τῆς αἰτίας. Τὸ πνεῦ
 μα τοῦ Ροῖδου, χάριεν, δοσοεῶν, δεικν
 οῦν καὶ βαδῶν, παρουσιάζεται μὲ ὄλην τὴν
 τὴν δύναμιν. Αἱ δὲ σάτυροι τοῦ ἀμύθητου
 σατυρογράφου, κοινωνικαί, πολιτικαί ἢ
 φιλολογικαί, μολοῦντο γοαυμέναι πρὸ τρι
 σπονδιαστικῆς, ἀγαπῶμενοι καὶ σήμερον
 μετὰ τῆς οὐκ ἴσθης ἡδονῆς, ὄχι μόνον ὡς λο
 γοτεχνήματα, διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τοῦ ἔ
 ρους,—καὶ αἰώνιον,—ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν
 ἐργασίαν ἵπαστε οὐκ ἀπὸ τὴν ἐπικαιριότητα
 των.

Ὁ σοφὸς φίλος μου κ. Ἀνδραδάου, εἰς
 τὰ ὄφισσεν ὡς πάντοτε προβολὸν του, ἔχει
 ὡς πρὸς τοῦτο μερικὰς ἐπιφυλάξεις. Φρο
 νεῖ, ὅτι καὶ τὰ πολιτικὰ μᾶλλον καὶ ἡ
 κοινωνικὴ κατὰστασις μετεβλήθησαν ἐπο
 τε ἀρκετῶς, ὥστε ὁ ἐπιμελητῆς τῆς ἐκδόσε
 ως, ἂν ὄχι ἄλλως, τὰ ἀποθάνειαι τοῦλάχισ
 στον τὴν ἀνάγκην τὰ δικαιολογήσῃ τρόπον
 καὶ τὴν ἄρμονον ἀναρμοστέον τῶν πεπα

λαυμένων σατυρῶν. Μολοῦντο παραδέχε
 ται, ὅτι καὶ σήμερον ὑπὸ δίδαγμα του δὲν εἶ
 νε περιττὸν, φάνεται κατεχόμενος ἐπὶ ἀ
 ρεῖστον φθῶν, μὴδὲ τὸ ἔργον του ὀμοιά
 ζῃ ὄληρον μὲ τὴν ὁμοιογενίαν. Ἦθελα διὰ
 τοῦτο τὰ τὸν καθηνόχασον, Μόνον τὰ πρὸ
 σουτα, τὰ ὅποια ἐσαύτισεν ὁ Ροῖδης, ἀπέ
 θαναν. Ἀλλὰ τὰ π ο ρ ὶ γ μ α τ α, δένου
 χῶς μένον ὀλοῦδωνται. Τόσον τὰ πολιτικὰ
 μας ἦδη ὅσον καὶ ἡ κοινωνικὴ κατὰστασις
 δὲν μετεβλήθησαν παρὰ ἀπέξω. Ἀπὸ μέ
 σα, κατὰ θάθος εἶνε ἀπαράλλακτα.

Ἄν ἐκλεισθῇ ἡ μεγάλη λ ε ω φ ὄ ρ ο σ
 τῆς σπουδαίας, ἄνοιξαν ὅμως χίλια μ ο
 ν ὀ π ἄ τ ι α, ποῦ τὰ ξεῖθρον βλα μ ο
 κ α λ ἄ π α λ ἡ κ α ρ ι α Καὶ ἂν οἱ
 ὀριπλοῖτοι μας ἀλῆθινον ἰσὺν τὰ χρεῖα
 των ποῦν τὰ χῶσον μὲσα εἰς γάντια —
 ὡς γνωστὸν ὁ Ροῖδης ἰσχυρίζετο οὐτὶ τὰ
 ἔχοντο ἄλλα, ἀλλὰ πολλοὶ δὲν ἔλασαν
 ἀκόμη σπανάγγελλον εἰς τοὺς συνδαιτυμ
 νας των καὶ τὴν τιμὴν των ἐπὶ τῆς τραπέ
 ζης των παρατιθέμενον. Ὅσον δὲ ἀφο
 ρᾶ τὴν Μ ε τ ο ρ ῆ η ς, ἡ ὅποια ἰσὺν σὺν γὰ
 ἐπαρῶμεται εἰς τὰς σατύρας τοῦ Ροῖδου
 δὲν ἠξέεθον, μὴ τὴν ἀλήθειαν, τί διαφέρει
 ἡ π α λ α ἰ ἄ Μειοχῆ, ἡ ὅποια ἀπεροσφύργε
 τὴν περιουσίαν τοῦ Ροῖδου, ἀπὸ μίαν ση
 μερικὴν, γνωστῆς πρ. Ἀθηναϊκῆς Τραπέ
 ζης. Τὸ κατ' ἐμὲ, νομίζω οὐτὶ δὲν ἐπάο
 χει οδοιπόδης διαφορὰ εἰς τίποτε, ὁ δὲ
 ἀναγινώσκων τὰς σατύρας τοῦ Ροῖδου δὲν
 ἔχει τὰ κἀμῶν ἄλλο, παρὰ γὰρ νικησιαστικῆ
 ἐνδιαθέσεως τὰ παλαιὰ ὀνόματα μὲ σὺγγρο
 γα. Τοῦτο ἀρετὴ διὰ τὰ νομίζῃ οὐτὶ αἱ